

KAMARÁTKA KNIŽKA

Práve prebiehal mesiac marec. Jar sa prebúdza k životu, kvietky pomaly rozkvitli, vtáčiky štebotali. Začiatok jari je však známy aj tým, že často a veľa prší. Takýto daždivý deň zažívali aj deti v škôlke. Pani učiteľka povedala deťom: „Deti, okrem toho, že máme prvý jarný mesiac, marec je aj mesiacom knihy. Urobíme si na chodbe výstavku kníh a zjídeme aj do knižnice. Tety knihovníčky pripravili pre nás divadielko.“ Deti si obliekli pršiplášte a obuli nepremokavé topánky. Knižnica nebola ďaleko, teta knihovníčka už na ne čakala. Deti usadila do polkruhu. Pred nimi sa týčilo malé pódium s oponou. Ale kde sa stratila teta knihovníčka? Niet jej nikde.... Keď tu zrazu začali vychádzať na pódium knižky: malá, veľká, hrubá, tenká, s obalom, bez obalu....a začali sa medzi sebou rozprávať. Najväčšia knižka dávala pozor na menšie knižky. Každá mala svoj názov: Opice z našej police, Osmijanko, Danko a Janka, Kocúr v čižmách, Modrá kniha rozprávok...a neustále prichádzali na pódium ďalšie a ďalšie. Deti si všimli, že ako pribúdali knižky na pódium, tým menej ich bolo v poličkách. Jedna knižka však bola akási neistá. Stála obďaleč, s nikým sa nerozprávala a bola akási smutná. Vyzeralo to tak, že medzi ostatnými knižkami nemá žiadnu kamarátku. Možno že aj preto bola smutná! Leporelá sa spolu hrali a tiež si opustenú knižku nevšímali. Vtom vyšla na pódium teta knihovníčka a postavila sa medzi knižky. Smutnú knižku vzala do ruky a spýtala sa detí: „Deti, čo myslíte, prečo je táto knižka smutná? Myslíte, že je chorá? Alebo niečo vyparatila?“ „Nie! – zakričali deti. „Je smutná, lebo nemá kamarátku!“ „A vy by ste sa chceli s ňou kamarátiť?“ „Áno!“ – zvolali deti, - „Vezmeme si ju so sebou do škôlky! Tam ju rozveselíme!“ Teta knihovníčka súhlasila a podala knižku deťom, aby ju zobrali so sebou.

Po príchode do škôlky začali deti s pani učiteľkou inštalovať na chodbe výstavku. Na stôl naukladali všetky knižky, ktoré mali v škôlke, niektoré ďalšie priniesli z domu. Výstavku doplnili aj o noviny a časopisy. Urobili z knižiek pyramídu a smutnú knižku z knihovníckeho divadielka postavili na samý vrch. Potom odišli spokojne domov.

Na druhý deň ich čakalo v škôlke prekvapenie. Knižníčka knižka, ktorá bola celý deň smutná, sa zrazu usmievala! Ako je to možné??? Deti sa spýtavo pozreli na pani učiteľku. Tá na deti šibalsky žmurkla a povedala: „Naša knižka je šťastná a veselá! A viete prečo? Lebo si vo vás našla tých najlepších kamarátov!“

PONAUCENIE: V núdzi poznáš priateľa. Niet lepšieho pocitu, ako keď máš kamarátov, na ktorých sa môžeš spoľahnúť.